

været ydet det nødvendige Bidrag til denne Sags Behandling. Det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Wint her), som iøvrigt talte for dette Forslag, fordi han selv har været med at stille det, sagde mod Slutningen af sit Foredrag, at det var jo en egen Sag at indlade sig nærmere paa Realiteten, der ligger paa Bunden af dette Spørgsmaal, ifølge den Holdning, som Ministeren indtog overfor dette Spørgsmaal. (Wint her: Ministeren?) Ja, den Mand, der i dette Dieblik møder paa Kirke- og Underviisningsministerens Vegne. Ifølge den Stilling, som Kirke- og Underviisningsministerens Repræsentant indtager overfor dette Spørgsmaals Realitet, er det en vanskelig Sag at komme ind paa selve Spørgsmaalets Realitet, men det kan ikke ansees for at være heldigt eller rigtigt at opfordre Folkethinget til at votere med Hensyn til et Spørgsmaal, som ikke kan blive underkastet den tilbørlige Drøftelse og Undersøgelse. Det ærede Medlem, der først førte Ordet for dette Forslag, sagde, at det er et Spørgsmaal, der allerede er afgjort for Rigsdagens Bedkommende, og at der her kun var Spørgsmaal om en Gjenbevilling, uden at der var indtraadt Noget, der kunde lede til et andet Resultat end tidligere. Jeg skal tillade mig at bemærke, at dette ikke forholder sig saaledes; det skulde da i alt Fald kun være for Folkethingets Bedkommende, at en Afgjørelse skulde kunne siges at have fundet Sted. Jeg har, dengang dette Spørgsmaal første Gang blev reist, i 1862, talt imod denne Bevilling til Examenscommissioner, og jeg anseer mig for berettiget til at fastholde det Standpunkt, jeg dengang indtog. Spørgsmaalet kan imidlertid ikke siges at være blevet afgjort, end ikke for Folkethingets Bedkommende; fordi Folkethinget for flere Aar tilbage har voteret en Minister, som forlangte en vis Bevilling til at anstille Forsøg i en vis Retning, denne Sum, kan det end ikke siges, at Folkethinget for sit Bedkommende har afgjort, at der ogsaa senere skulde gaaes frem i denne bestemte Retning. Den Afgjørelse, som Rigsdagen saaledes leilighedsviis kom til under Behandlingen af en Finantslov, kan virkelig ikke for al Ewigbed binde ogsaa fremtidige Rigsdage, naar der for Alvor maatte blive

Spørgsmaal om Ordningen af de Forhold, hvorom her er Tale. Men iøvrigt er der ogsaa skeet Noget siden den Tid, som virkelig kan føre til et andet Resultat, eller rettere, Sagen foreligger nu ganske anderledes end dengang. Dengang var der en Minister, som gustedede at faae Pengene, idet han sagde, at han vilde gaae frem og arbejde i en vis Retning, en Minister, som, efter hvad det ærede Medlem for Thisted Amts 4de Valgkreds (Schjørring) har ophøst, fremmede denne Sag saa vidt, at han endogsaa havde en bestemt Plan, som han tænkte paa at foreslægge, og endog havde undersøgt bestemte Personligheder, der skulde bruges til denne Plans Gjennemførelse. Nu derimod har man ikke en Minister, som har forlangt en Bevilling eller har erklæret, at han har overveiet dette Spørgsmaal og dannet sig en Plan, til hvis Gjennemførelse han forlanger Midlerne. Det er muligt, at den nuværende Minister kan komme til den samme Overbeviisning, men det vides ikke, og det vides heller ikke, hvorvidt han vil komme til en Plan, der svarer til den tidligere berørte, og jeg skal sige til, at det er uvidt, hvorvidt de samme Personligheder, som man dengang indlob sig med, og som under visse Forudsætninger erklærede sig villige til at yde deres Medvirkning til Planens Gjennemførelse, nu vilde være ligesaa rede til at medvirke dertil. For at man skulde gaae ind paa at votere Penge til en saadan Forandring af vort Universitets-Examensvæsen, som der er Tale om, skulde man dog, forekommer det mig, enten have en Regjering, som under sit Ansvar traadte frem og sagde: Jeg har den og den Plan, jeg forlanger Rigsdagens Bistand dertil, eller, forsaavidt man ikke vilde afvente at Regjeringen tog Initiativet til at føre denne Sag igennem, skulde man dog i alt Fald give Leilighed til, at Sagen i sin Realitet kunde blive Gjenstand for en virkelig omhyggelig Prøvelse og Overveielse her i Thinget; men det har den ikke nogensinde været, og det bliver den ikke derved, at man saaledes kaster den ind leilighedsviis under Finantslovens Behandling. Man forlanger her 3,000 Rbd. til Examenscommissioner, og mange Medlemmer troe maastee, at med disse 3,000 Rbd. er Sagen bragt i Orden.